

Tan je bil ^{en} oče vovruga ^{poročil} in odobil je hudo ženo. Ta mačeha ni mogla videti hčeri od prve matere. Zmisljala je in vregala in delati ji je mogla noč in dan. Imela je tudi ona eno hčer, ki je bila na vsa podobna materi.

En dan je poslala mačeha to siroto smukvice brat. ^{to} Bilo je pa v našmudji zimi. Sirota se je jokala, kje bo zdaj smukvice dobila, mačeha ji je na reko: Spravi se mi in prinesi mi jih, če ne, ne prikaži se več k hiši. Meto ji je dala dvagorka krompirja iz kotla in zagnala jo je. Uboza sirota je hodila po sni poti in prišla je do znanjja. Tam je videla mater božjo sedem žalost. Pokleknila je dol in molila prav goreče k Mariji, da bi ji ona to milost pri Dugu spornila, da bi ona zdaj smukvice dobila. Vsa potoležena je šla od tod. Prišla je do necega gozda. Na tem gozdu za gleda stari sive možake, ki so ogenj karli in so se gredli. Kar stopi najvišji med njimi pred njo in ji vpraša: Punca, kdo si? Tetrove ste, je rekla ona. Čigavi smo? J. božji ste vi stipe. Zdaj jo veter vpraša, ko po koga, da je prišla, in ona mu pove, da jo je mačeha po smukvice poslala. Dug jo vzela se snega saboj, vzela sta čajno in šla sta smukvice brati, pever se je doma gred in dven je kuril. Zdej je ceter listi veter, ki je kuril: Popi punca sem k ognju pejsi paj vemo, da te pebe. In ona je šla kje in se je greda. In kadar sta dug in sni veter šla, sta drevlji vse vrhove polomila, tak včas vris in piš sta bila naredila. Cy malo sta šla proslavje nazaj, in prinesla sta bila grozno lepih smukvic. Sirota je zdaj lepo čajno vzela, se je zahvalila in je šla. Ali komaj je prišla domi, že jo je spet mačeha zmislila, zakaj ti nji bilo pravi, da je smukvice prinesla. Koda ti bila videla, da ti bila sirota kje zunaj zmislila. Upila in drlax se je nad njo, da se je dolgo mudila, da je malo smukvic prinesla in rekla ji je, da bo nje hči drugai bolj prišna, kader jo bo po smukvice poslala. Dug dan je mačeha nje hčer lepo obhala, splela jo je in dala ji je čajno v roko. Tako kaj jo je poslala. Ta je šla ravno po tisti poti ko ona poprej in prišla je do tistega znanjja. In se križastila ni, ampak šla je kar naprej. Prišla je do tistega gozda. Veter jo vpraša: Kdo si? Ljudi, ste vi stipe, rekla je ona. Čigavi smo? J. čigavi - zlošteri. Zdaj nje veter vpraša, kaj da išče? J. smukvic mi prinesite če čete. Ali nemesto smukvic jo vsi stipe vetri zgrabijo in heč gajo po trnji, po blati, po luži, po mlaki, kamor koli je prišlo. Naredili so jo bili tako, da je vse od nje viselo. Vsa raztrgana - vmazana, razcapana je bila. Namesto smukvic so ji bili v čajno hlata naložili in v tem hlatu so po vrhu smukvice naredili. Ona je res mislila, da je smukvice dobila, ker je videla tako lepe kucke po jagote po vrhu. Vsa žalostna je šla domi, iskala je celo pot in zjokale se je, kaderkoli se je pogledala, takra je bila, ali kaj ji je teta pomagati si ni mogla. Prišla je po doma mati se je jo vstrašila, vendarji ni žal besede rekla, ker je smukvice prinesla. Hito jo preobleče, potem pegne v roč, do bo oni smukvice pokazala. Kar privleče vrtano roko ven. Zdaj jo je začela groo gledat ali vendar točka jo nji, če bi bilo ona si sirota kaj takega naredila, bi jo bila kar ubila. Ali uprašala jo je, kje je to dobila, kdo jo je tako naredil in vse. Poučala ji je vse. Člile Člile jo vprašala se punco če ji je videla, in kadar je poučala, da je, in kako jim je odgovorila, je bila sjezna, in grozno rada, bi jo bila spoti spravila.

Do leži je gonila ta sirota kravo past. Dajela ji je mačeha tudi predivno no pažo, do je prela. An dan ga ji je en povhen narvicej šla in jen jej rekla, da more vse tu predivno sprasi, vprašati in obeti, če ne naj se na prikaže več k hiši. Oh za božjo voljo! je jokala sirota, kako bom jest vse tu predivno sprala, tukaj ga je zašol za en telen, ne jej za en dan. Jen k se je tak jokala in žalostovala, spregovoril ker nankrat krava na paži: Peh me, peh ke nar nar lepo pašo, da se bom hitro najejla. Sirota, ki je kravo tak rada imela, jo je

v bogala jen pelala jo je ke, ker je bla nar lepi pabe. Kedar se je jej krava napajala, začela je tui predivnu žit. Okej, oh jej! Zdehvala je gdej srota, kej bo gdej, kej bo gdej, mačeha ne bo vabila, kedar bo zvejdla, de je krava predivu snejla. Ali kavar je x krava predivu jepla, taku so ji strene vodzad von letefle. Taku je blu predivu kar nankrat spredeuu. Srota ga je zdej voprata in domu nesla. Taku je delala vsak dan, kravca je predivu snejla in strejne sesrala, vna jih je jej lepu x voprata in domu nesla. Zasn dan, k je prošla na pašo, se je spejt prjokala. Kravca jo je vprašala, kej da se joie. Al vna nej tla povejdat. Povej no t, povejati jo je silila kravca, kej je dala spejt tolk prediva za vest na jo se ne. Oh kej, ne lom jonalu, jutri bodo tebe obili. Otu se je jej vepjdla je centla kravca, ne jo se ne zestratu tega. Zate je tu ane velika sreča. Ti bo smoj čreva prala, pivter v pojeruki njepeš en zlat ključ. Stem stglatim ključkom pepi jen vopri skalo per stedeni. Tam najles tri zlate oblačila. Prvo krilo bo zvejnato, drugo bo lumino in trece bu tako ku samu soluce na nebi. Tudi ane zlate čevljice in an vozic bo vobila, k bo sam naprej letu.

Srota je bila zdej vesela, sla je zdej domov jen prošla dach dan mačeho, de bi jo pustila čreva prati. Mačeha jej, k je vidla, de bi bla sla rada, jo nej pustila nauti ne. O ne popde ne, je rekla, pojde moja hči, ti jih se voprat ne znaš. In res prošala je lepo smoj hčer in podala jo je čreva prati. Al ta namerjati, da bi jih prošala, se je vlegla dol in zaspila. Mačeha je čakala jen čakala, Alaj bo čreva prneda, ali nee jej in blu, una je bila naprej spala. Nazaj je blo mačehi jen vendi prevc, puzhala je sroto ke, nej gre puzlevat, kej de dejla. Kedar je srota vidla, de una spi, skoi hitro ke, zgrabila je pojeruk inga razporje. Notra napde ano zlate skatlico in vzlati skatlico an zlat ključ. Zdej je bla spejt vesela, hitru je čreva voprata in ano zblečila, de so sle domov. Tudi kon se feist čreva voprata, je delala pma po poti, ti bi jih na bla tako ne. O se vej de ne, je rekla srota, tu je gvi gvišnu de ne. Kedar se ble že domov pešle je hvalila mačeha spejt svojo hčer, de je prajna, ker je tak dobro čreva voprata. Srota pa je le moviala, nee nej tla jen jo je voprata. Vobila je volkove, vzela je lepo svoj ključ, sla je terti skatlici je tri oblačila. Prvo krilo je blo zvejnato, drugo lumino, in trece se je sve, Al tako ku samo soluce na nebi. Tudi ane zlate čevljice in vozic, je vobila, k je sam naprej letu.

V nedeljo je prošla srota mačeho, de bi jo prošala pustila v cerkev. Al mačeha jej nej pustila, dala ji je, an mernik prosa, ker je blu manj xrona ku plevela in jej rekla de more vse mej mašo zbrat. Une Inej sopej sle kmasi. Oh kaku bom jest vse tu prosu zbrala, je tete delala vna, tu m je zam teven ziduti. Al prošli so vrabi so pozbrali so se hitro x prosa. Od vesele x ga pin je vrgla ano per, potem je jej ala in pin je vrgla gaj zvejnato krilo oblejkla. Al obula je tudi zlate čevljice in pehala se se na vozic in v cerkev. Vse jo je gledalo, tako lepa, je bla, al nabeten je nej poznal, in tud mačeha jo nej spoznala, koda je. Utonila se je bla k kromilniku, vaje hitru po zegu s cerkve zletela. En mlaj grof, k se je bil vanjo zaljubil, je letel za njo. Al vda um je bla, zvela se je nezlat vozic in zginslata mu je, de ni vedel kani. Letela je naravnost domu, slekla se je zvejnato krilo, in oblekla svoje vsakdajne raztrganu. Se je bla tako ke x prej.

Zdej je prošla mačeha se hčerjo vod maše. Začela jo je kregati in zmerjati. O ti lenoba ti, vidis tako se x goti, k ne greš nikoli v cerkev. Ce bi bla sla ti z nani k masi, ti bla vidla tud listo lepso gospo, k je bla danes v cerkvi. Vse jo je gledalo,

taku lepija je bla. Imela je zveznate krila in zlate čevlji na nogah.
E saj zmiram pravim, zanič mi niso, jén tui ne boš, s hris se mi kolj me
prihajšo, zatu se nej' tudi taku goši. Tako jo je kregalo, srota se je pejp'rkala in
je rekla: E saj sem vas prosila, prav rada bi' bla bla, na me niste pestila, ni
prosila se je, te de bi' jo oaj prihodašo nateho sabo vzela. No naj' bo no, je rekla
mačeha, če bo pridna, vzela te bom sabo. In res ~~Drugo~~ Drugo ~~nevedelo~~ jo je vzela
sabo, se vej, de to ~~nevedelo~~ ni tlu bet tiste gospe. Zatu se je nej' mačeha
jezila in jo kregala ~~zpest~~ prvo hčer. Tis de je rej, kar jest ~~prvi~~ ~~pravi~~
pravim, vse se te boji, k s taka, zatu je nej' blu dans. V nevedlo pejp'ne
bojšla ne, boš vidla de bo prišla. In drugo nevedlo je nej' pustila v cerkev,
dala ji je še več prosa ku prepi. Reva se je pokala, ali vrabci so pritihi jén to
ji ~~spest~~ pomagali. Kedar je blu prom že to zbrann, oblekla se je ~~tanin~~
gwant, jén pelala se je v cerkev. Tse ~~se~~ ji je čudilo, taku lepija je bla.
Vsan bi' biu rav nejdur, kjo ~~ta~~ je ta mlada gojna, ~~prebnu~~ pejp' tisti grof, ki
je zanjno letu. Ta zadnja v cerku ~~ta~~ prva v cerkve. Kimej' je bla maša
ven, se je zgignla s cerkve. Letela je domov in vrgla je svoje ~~cunje~~ stare cunje
nase.

Zdej pride mačeha domov. A sem vejda, je začela, dans je pejp'rkla,
k te nej' blol. E E pla nej' kakina je dans, kakina! Imela je luvn gwant
na reb jén zlate čevlji na nogah. To se je svejtk, taku je bla. Srota je
prosila, leb jo vzela v drugo sabo, jén mačeha je obljubla de jo bo, če bo
pridna. Šle ste v cerku, al to nevedlo je ~~zpest~~ nej' tlu bet. Saj sem s' mirila,
je delala mačeha, de je ne bo. Kedar si ti v cerkvi, je nej' nič. Drugo nevedlo
bo pejp'rkla, k te se bo. V treco nevedlo se je oblekle srota v solnčen
gwant jén bla je taka de nej' za kreč. Tse je vanjo zjalo in se gospod na
prizivci si ni mogel kej, jél vanjo ne gledat. Potmaš všla je hitru ven,
al zakasnila se je bla tati, de nej' vtegnila list zlat čevljič n' obrat, k je bil
z voza n' obrat. Obrat ga je bil list bogat grof, k je zanjno letu. Potma je bu nej'
razglasu, de tista, ktera se bo na mogi prilegu, bo njegova žena. Šli so s čevlji
onoli po hišah jén prišli so bli tudi to hiše, kjer je bla ta mačeha. Mačeha
je sroto pod koritu skrila, svojo hčer je nej' lepo oblekla jén splela. Pome,
nila ji je list zlat čevlji, al sroga je bla prevelika ~~na~~ n' b'ni viži ga ni mogla
vobit. Ali ona bi' bla rav ~~več~~ hčer bogata oženila, zato ji je začela nogo ~~tesati~~.
Una hči je kričala in zj'ala, mačeha po se ~~nej'~~ tolažila de nej' bo tihu, de
nej' bogospa, de bo bogata, če bo čevlji obula. Kar zopaj je petelin ~~pod koritom~~
kikeriki. Pod koritom, kikeriki!

Ima Gna dekera pod koritom leži!

Ti gospodje so bli hitro ~~gleda~~ gledat kej je in nepili so ~~uno~~ sroto, k je pod
koritom čepela. Veseli so neizrečeno, pomerili so ji čevlji in dobro se ji je
prilegel. Tona je pejp' s'la zdej gor, oblekla se je solnčen gwant, vela se je zlate
čevlji na nogo jén ~~priti~~ prišelala se je dol. Mačeha je ostrmela, on ro jo
za ta mavo spoznali in grof jo je neizrečeno rad imel, taku, de ji nej' blu
mačeha več kruha stravat.